

El somriure de l'Hèctor

Fa 15 anys, fent el meu voluntariat hospitalari, vaig tenir la immensa sort de conèixer l'Hèctor i els seus pares, l'Àngel i la Laura. Passaven per una molt mala temporada. L'Hèctor patia una leucèmia amb molt mal pronòstic. Va ser aleshores que ens vam conèixer.

La veritat és que al principi em va costar una mica apropar-me a ells perquè el fet que una persona que no coneixes de res entri a la teva habitació, a la teva intimitat, en uns moments tan durs, no és gens fàcil. Fins que no passen uns quants dies i vas assimilant el que està passant, col·locant les coses al seu lloc, no t'adones que necessites ajuda. L'Hèctor aleshores tenia 19 anys, estudiava medicina. Estava a la flor de la vida i de sobte passa el número de la mala sort i li toca a ell. Això és molt difícil d'assimilar quan tu estàs a la flor de la vida, i et preguntes per què a mi. La primera tongada van ser 7 mesos d'hospital, aïllaments, febres, defenses baixes i tot el que comporta una leucèmia. Però a pesar de totes les complicacions, l'Hèctor em rebia sempre amb un somriure. Un somriure que només en moments molt crítics es va esborrar de la seva cara a causa dels dolors tan forts que patia, pels mals de cap i pel seu estat general.

Com he indicat abans, l'Hèctor estudiava medicina i cada vegada que passava un metge i li explicava com estava, ell preguntava els pros i els contres de cada cosa que li succeïa i a les infermeres, quan li posaven algun medicament per vena o oral, sempre els hi deïa: I això què és? Això quins components porta? Estava súper interessat a saber-ho tot per la il·lusió de seguir amb els estudis de medicina.

Amb l'Hèctor i la seva família ens hem anat trobant durant aquests anys. Ell venia de tant en tant a un taller de treballs manuals que fèiem amb persones i familiars que patien o havien patit alguna mena de càncer. Ens ho passàvem molt bé, era molt divertit. Fèiem un berenar, teníem la Neus i la Leonor, que sempre explicaven acudits, la Mar, la Rosa, la Lluïsa, la Meri, en Sebas... Teníem un grupet molt maco.

Com són les coses de la vida! Ara, en poc temps, ens hem tornat a trobar, hem conversat durant força estona i hem reviscut aquella situació. Ens hem adonat de com som d'importants els uns per als altres.

Jo, dins meu, sabia el que significaven l'Hèctor i els seus pares, però no ens ho havíem dit mai de tu a tu. Va ser meravellós.

Moltes vegades, el voluntari surt molt satisfet. Pensa: "Ostres, he pogut ajudar aquesta família!". Però quan és la mateixa família qui et diu "no saps com ens vas ajudar en aquells moments difícils", llavors és un èxtasi d'alegria.

El somriure de l'Hèctor el podeu trobar en qualsevol lloc: comprant un bitllet de tren, en qualsevol festa de poble on hi hagi la Tramuntakada... L'Hèctor és molt feliç.

Gràcies Hèctor per haver-me deixat viure amb tu tantes coses. I espero que en viurem moltes més.

Cristina Fernández. Voluntària hospitalària de la Fundació Oncolliga Girona